Нису ови дани ништа тежи од крста којег носимо, а крст није и не може бити ни казна нити терет већ- благослов!

Што је искушење веће више нас усправља, а не повија, и коико год сада деловало да су дани смираја и спокоја недогледни, јесу само уколико их тражимо широм исколачених очију…

Знам да све ово делује као испразно слово, јер како не пасти када је пошаст таква да чини да стрепимо од пријатеља а не од непријтеља, но није ништа страшно пасти док год има због чега устати- а ако данас не славимо живот у Богу и живот од Бога не знам када ћемо?!

Због тога и стојимо усправо носећи свој крст!

Због тога нам ваља прискочити ближњем кад посрне да понесемо и његов крст, јер сутра се нећемо познати по томе ко је пао већ ко га је заобишао себично занесен својом муком!

Све што данас изгубимо- изгубили смо довека!

Лако ће сутра бити човекољубан, насмејан и великодушан, но кад пошаст прође ваља нам завирити у себе и тамо видети човека, а не уснулу звер што се у добру примирила…

Рекох, у страху за живот ово слово можда звучи бесмислено, али што се мене тиче заиста нема ничег бесмисленијег него вапити за формом без суштине, а шта је суштина

до сачувати душу, јер ако некоме покуцам на врата нећу му тражити кришку хлеба, но топлу, људску реч.

Знам да овај дивни и велики народ има снаге да сачува ту реч за свакога коме зафали, и не дозволимо, предобри моји, да нас страх учини робљем!

Разумно је страховати док год ми контролишемо страх а не он нас.

Србија је и веће муке надживела- свакако ће и ову, славна и поносита, вазда крсна и васкрсна.

Као што смо сви до једанога јуче стајали бранећи светиње исто нам ваља чинти и сутра јер једнако бранимо светиње- ЧОВЕКА, рекох, јер ко ће под Острог, у Морачу, Студеницу, Жичу, Богородицу Љевишку, Архангеле, Самодрежу- ако човека понестане?!

Ако смо их већ искрено бранили, чинили смо то баш зарад оваквих дана, ДАНА- КРСТА, дана када ћемо усправљени учиити да из пошасти изађемо бољи!

Да се пред Господом докажемо како није залуду веровао у нас и када смо ми посустајали у веру у њега!

Нема те муке која нас сме одвратити да заспивамо и будимо се на пресветом Косову и Метохији!

Када је најтеже устрчимо уз Проклетије у себи, причестимо се у Самодрежи, целивајмо зору ко ћивот Светога Василија…

Може вирус да пороби моје тело, али душу, Богу хвала, не може ни дотаћи- ено јој збегова где јој прићи не може!

Шта је забрана кретања кад се свукуд може стићи а да нога не закорачи…

Баталите, вољени моји, катастрофичне приче и сценарија, нека је просто онима који живе од муке, једина брана животу је кад човек застане и збаци крст ко ленгер у блато!

Све је ово од Господа, и није то његв гнев, већ кушња хоћемо ли се сутра причестити парчетом хлеба или нафором?!

Да се разумемо, нисам никакав “правосавни фанатик” како неки воле да спочитају.

Нисам ништа више од великог грешника који воли за себе да мисли како је ваљани

верник.

Једноставно- човек сам који воли и верује у свој народ, своју Србију, Црни Гору, Републику Српску, Републику Српску Крајину.

Волим живот- од Бога дар!

Кад је мало ко веровао у мене Господ није ни посумњао!

Ако посумњао није- нема те пошасти која ће ме уверти да и сутра није диван дан, обожен и окађен!

Тако је мало потребно за радост- погледајте у гране, почеле су да цветају и листају.

Пролеће је, то нам нико и ништа не може одузети!

Пролеће- радујмо се!

Живот је вредан онолико колико смо свесни да то није највредније што можемо изгубити…

(Два у један)